

Κεφάλαιο 1

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ είναι ένα συνονθύλευμα από λοφώδη χωράφια και σκοτεινούς, υγρούς στάβλους, και αρουραίους να χοροπηδούν στα δοκάρια πάνω απ' το κεφάλι μου. Θυμάμαι, όμως, πολύ καλά εκείνη τη μέρα στο αλογοπάζαρο. Ο τρόμος που ένιωσα τότε με συνόδευε όλη μου τη ζωή.

Δεν είχα κλείσει ακόμη ούτε τους έξι μήνες, ένα ψηλόλιγνο, μακροπόδαρο πουλάρι που δεν είχε ποτέ του βρεθεί σε απόσταση μεγαλύτερη των λίγων βημάτων απ' τη μάνα του. Χωριστήκαμε εκείνη την ημέρα μέσα στον φοβερό σαματά της δημοπρασίας. Η μητέρα μου ήταν ένα όμορφο άλογο φάρμας, κατάλληλο για σκληρή δουλειά, που τα είχε τα χρονάκια του, αλλά και με όλη τη δύναμη και το σφρίγος ενός ιρλανδέζικου αλόγου κάρου απολύτως εμφανή στα μπροστινά και τα πισινά της πόδια. Πουλήθηκε μέσα σε μερικά λεπτά, και προτού προλάβω να την ακολουθήσω έξω από την είσοδο, την απομάκρυναν γοργά από μένα, και δεν την ξαναείδα ποτέ. Αλλά για κάποιον λόγο, εμένα

ήταν πιο δύσκολο να με ξεφορτωθούν. Ίσως να έφταιγε το αγριευμένο βλέμμα μου, έτσι όπως έφερνα βόλτες γύρω γύρω στον τόπο της δημοπρασίας ψάχνοντας απεγνωσμένα για τη μητέρα μου, ή ίσως κανέναν από τους αγρότες και τους τσιγγάνους εκεί να μην ενδιαφερόταν για ένα καλαμοπόδαρο ημίαιμο πουλάρι. Μα όποιος και να 'ταν ο λόγος, τους άκουγα για ώρα πολλή που παζάρευαν το πόσο λίγο άξιζα, προτού σημάνει τελικά το σφυρί, και με πάρουν έξω, σε ένα μαντρί εκεί κοντά.

«Καθόλου άσχημα για τρεις γκινέες, ε; Τι λες, μικρέ μου σαματατζή; Καθόλου άσχημα». Η φωνή ήταν τραχιά και βραχνή απ' το ποτό και ανήκε προφανέστατα στον ιδιοκτήτη μου. Δε θα τον αποκαλέσω κύριό μου, γιατί μόνο ένας άνθρωπος υπήρξε ο κύριός μου. Ο ιδιοκτήτης μου είχε ένα σχοινί στο χέρι και μπούκαρε μέσα στο μαντρί ακολουθούμενος από τρεις τέσσερις φίλους του με αναποκοκκινισμένα πρόσωπα. Καθένας τους κρατούσε ένα σχοινί. Είχαν δγάλει τα καπέλα και τα σακάκια τους και είχαν γυρισμένα τα μανίκια· και γελούσαν όλοι τους καθώς έρχονταν προς το μέρος μου. Δε με είχε αγγίξει ακόμη ανθρώπου χέρι, και άρχισα να πηγαίνω προς τα πίσω μέχρι που ένιωσα τον φράχτη του μαντριού στα νώτα μου – και δεν μπορούσα να προχωρήσω άλλο. Φάνηκε να χιμούν όλοι τους μεμιάς κατά πάνω μου, αλλά ήταν βραδυκίνητοι και κατάφερα να γλιστρήσω ανάμεσά τους και να βρεθώ στη μέση του μαντριού, όπου γύρισα πάλι προς το μέρος τους για να τους αντιμετωπίσω. Είχαν σταματήσει να γελάνε τώρα. Ούρλιαξα στη μητέρα μου και άκουσα το χλιμίντρισμα της να αντλαλεί από μακριά. Προς εκείνη την

κραυγή όρμησα, χιμώντας και προσπαθώντας να περάσω πάνω από τον φράχτη, μα τελικά το δεξί μπροστινό μου πόδι πιάστηκε στα κάγκελα και ξέμεινα εκεί. Με άρπαξαν βίαια από τη χαιτή και την ουρά, κι ένιωσα ένα σχοινί να σφίγγει γύρω στον λαιμό μου, προτού με ρίξουν στο έδαφος κρατώντας με εκεί, μ' έναν άντρα να έχει καθίσει, όπως φαινόταν, ολόκληρος επάνω μου. Πάλεψα μέχρι που στέρεψα από δυνάμεις, κλοτσώντας βίαια κάθε φορά που τους ένιωθα να χαλαρώνουν, αλλά ήταν πολλοί και πολύ δυνατοί για μένα. Ένιωσα το καπίστρι να γλιστράει πάνω απ' το κεφάλι μου και να σφίγγει γύρω απ' τον λαιμό και το πρόσωπό μου. «Ωστε ξέρεις να παλεύεις, ε;» είπε ο ιδιοκτήτης μου, σφίγγοντας το σχοινί και χαμογελώντας με σφιγμένα δόντια. «Μ' αρέσει που παλεύεις. Θα σε λυγίσω, όμως, πού θα μου πάει. Είσαι ένας μικρός σαματατζής, αλλά προτού το καταλάβεις θα τρως μέσα απ' το χέρι μου».

Με έσυραν στα μονοπάτια, δεμένο μ' ένα κοντό σχοινί στην πσινή πόρτα ενός άρου, έτσι που σε κάθε στροφή τραδιόταν απότομα ο λαιμός μου. Μέχρι να φτάσουμε στο μονοπάτι της αγροικίας και να περάσουμε βροντώντας πάνω από τη γέφυρα μέσα στην αυλή του στάβλου που θα γινόταν το σπίτι μου, είχα μουσκέψει από την εξάντληση, και το καπίστρι μού είχε γδάρει το πρόσωπο. Η μόνη μου παρηγοριά καθώς με τράβαγαν μέσα στους στάβλους εκείνο το πρώτο βράδυ ήταν η γνώση ότι δεν ήμουν μόνος. Το γέρικο άλογο που είχε σύρει το κάρο σε όλο τον δρόμο από την αγορά το έβαλαν στον στάβλο στο διπλανό μου χώρισμα. Καθώς έμπαινε, σταμάτησε, κοίταξε πάνω από την πόρτα μου και χλιμίντρισε σιγανά. Ήμουν έτοιμος να δο-

κιμάσω να αποδράσω από το πίσω μέρος του στάβλου μου, όταν ο νέος μου ιδιοκτήτης χτύπησε το άλογο στο πλευρό με το καμουτσικι του με τόση κακία που αναπήδησα προς τα πίσω για άλλη μια φορά και στριμώχτηκα στον τοίχο στη γωνία. «Μπες μέσα, βρομιάρρα» μούγκρισε. «Είσαι σωστός μπελάς, Ζόι, και δε θέλω να μάθεις σε αυτόν εδώ τον μικρό κάποιον από τα κόλπα σου». Αλλά εκείνη την ελάχιστη στιγμή είχα νιώσει μια δόση ευγένειας και συμπάθειας απ' αυτή τη γέρινη φοράδα που καταλάγιασε τον πανικό μου και με ησύχασε.

Με άφησε εκεί χωρίς νερό και φαγητό, ενώ έφυγε σκοιντάφτοντας πάνω στο λιθόστρωτο προς την αγροικία στο βάθος. Ήχησαν πόρτες που χτυπούσαν και δυνατές φωνές, προτού ακούσω δήματα να έρχονται πίσω τρέχοντας κατά μήκος της αυλής και ενθουσιώδεις φωνές να πλησιάζουν. Δυο κεφάλια εμφανίστηκαν στην πόρτα μου. Το ένα ανήκε σε ένα νεαρό αγόρι, το οποίο με κοίταξε για πολλή ώρα, παρατηρώντας με προσεκτικά, προτού σκάσει στο πρόσωπό του ένα λαμπερό χαμόγελο. «Μητέρα» είπε αργά. «Αυτό θα γίνει ένα θαυμάσιο και γενναίο άλογο. Κοίτα τι στητό κεφάλι που έχει». Κι ύστερα, «Κοίτα το, μητέρα, είναι μούσκεμα ως το κόκαλο. Θα πρέπει να το τρίψω γερά».

«Μα ο πατέρας σου είπε να το αφήσεις, Άλμπερτ» είπε η μητέρα του αγοριού. «Είπε ότι θα του κάνει καλό να μείνει μόνο του. Σου είπε να μην το αγγίξεις».

«Μητέρα» είπε ο Άλμπερτ, σηκώνοντας τον σύρτη στην πόρτα του στάβλου. «Όταν ο πατέρας είναι μεθυσμένος, δεν ξέρει ούτε τι λέει ούτε τι κάνει. Κάθε φορά που έχει αγορά, είναι μεθυσμένος. Πόσες φορές μου έχεις πει να μην

του δίνω σημασία όταν είναι έτσι; Τάισε εσύ τη γρια-Ζόι, μητέρα, όσο θα φροντίζω εγώ το νέο μας πουλάρι. Ω, δεν είναι υπέροχο, μητέρα; Είναι σχεδόν όλο κόκκινο – ντορή θα το έλεγες, έτσι δεν είναι; Κι αυτός ο σταυρός πάνω στη μύτη του είναι τέλειος. Έχεις δει ποτέ άλογο με άσπρο σταυρό σαν κι αυτόν; Έχεις δει ποτέ κάτι τέτοιο; Θα ιππεύσω αυτό το άλογο όταν θα 'ναι έτοιμο. Θα το ιππεύω παντού, και δε θα υπάρξει άλογο που να το φτάνει σε ολόκληρη την ενορία, σε ολόκληρη την κομητεία».

«Μόλις έκλεισες τα δεκατρία, Άλμπερτ» είπε η μητέρα του από τον διπλανό στάβλο. «Το άλογο αυτό είναι πολύ μικρό, όπως κι εσύ, και, τέλος πάντων, ο πατέρας είπε να μην το αγγίξεις, οπότε μη μου έρθεις κλαίγοντας έτσι και σε πιάσει εκεί μέσα».

«Μα γιατί διάολο το αγόρασε, μητέρα;» ρώτησε ο Άλμπερτ. «Αυτό που θέλαμε ήταν ένα μοσχάρι, έτσι δεν είναι; Γι' αυτό πήγε στην αγορά, έτσι δεν είναι; Ένα μοσχάρι για να θηλάσει τη γρια-Σελαντάν».

«Το ξέρω, αγάπη μου. Ο πατέρας σου δεν είναι ο εαυτός του όταν πίνει» είπε μαλακά η μητέρα του. «Είπε ότι ο Φάρμερ Ίστον έκανε προσφορά στη δημοπρασία για το άλογο, και ξέρεις τη γνώμη του πατέρα σου γι' αυτό τον άνθρωπο ύστερα από εκείνο τον καβγά για την περιφραξη. Φαντάζομαι ότι το αγόρασε μόνο και μόνο για να μην το πάρει εκείνος. Λοιπόν, κάτι τέτοιο μου φαίνεται ότι έγινε».

«Ε, λοιπόν, χαίρομαι που το έκανε, μητέρα» είπε ο Άλμπερτ, περπατώντας αργά προς το μέρος μου, δγάζοντας το σακάκι του. «Μεθυσμένος ή όχι, είναι το καλύτερο πράγμα που έκανε ποτέ του».

«Μη μιλάς έτσι για τον πατέρα σου, Άλμπερτ. Έχει περάσει πολλά. Δεν είναι σωστό» είπε η μητέρα του. Αλλά τα λόγια της δεν έπειθαν.

Ο Άλμπερτ είχε σχεδόν το ύψος μου και μιλούσε τόσο μαλακά καθώς πλησίαζε που αμέσως ηρέμησα και δεν ταράχτηκα καθόλου κι έμεινα να στέκομαι εκεί που ήμουν πλάι στον τοίχο. Αναπήδησα στην αρχή όταν με άγγιξε, αλλά κατάλαβα αμέσως ότι δεν ήθελε να μου κάνει κακό. Χάιδεψε πρώτα την πλάτη μου κι ύστερα τον λαιμό μου, μιλώντας συνεχώς για το τι καλά θα ήμασταν μαζί, για το πώς θα μεγάλωνα και θα γινόμουν το πιο ωραίο άλογο σε ολόκληρο τον κόσμο και για το πώς θα πηγαίναμε μαζί για κυνήγι. Μετά από λίγο άρχισε να με τρίβει απαλά με το σκάκι του. Με έτριψε μέχρι που στέγνωσα, κι ύστερα έριξε σταγόνες αλατισμένου νερού στο πρόσωπό μου, εκεί όπου το δέρμα είχε γδαρθεί. Έφερε μέσα λίγο σανό κι έναν κουβά γεμάτο δροσερό νερό. Όλη αυτή την ώρα δεν πρέπει να σταμάτησε στιγμή να μιλάει. Καθώς γύρισε να δγει απ' τον στάβλο, γλμίντρισα για να τον ευχαριστήσω, και φάνηκε να καταλαβαίνει, γιατί χαμογέλασε πλατιά και χάιδεψε τη μύτη μου. «Θα τα πάμε καλά εμείς οι δυο» είπε καλοσυνάτα. «Θα σε λέω Τζόι, γιατί κάνει ομοιοκαταληξία με το Ζόι και γιατί –ναι–, ίσως γιατί σου ταιριάζει. Θα ξανάρθω το πρωί – και μην ανησυχείς, θα σε φροντίζω. Σου το υπόσχομαι. Όνειρα γλυκά, Τζόι».

«Δεν πρέπει ποτέ να μιλάς στα άλογα, Άλμπερτ» είπε η μητέρα του απέξω. «Δε σε καταλαβαίνουν. Είναι ανόητα πλάσματα. Πεισματάρικα και ανόητα, έτσι λέει ο πατέρας σου, και ξέρει από άλογα μια ζωή».

«Ο πατέρας απλώς δεν τα καταλαβαίνει» είπε ο Άλμπερτ. «Νομίζω ότι τα φοβάται».

Πήγα προς την πόρτα και κοιτούσα τον Άλμπερτ και τη μητέρα του να απομακρύνονται προς την αγροικία μέσα στο σκοτάδι. Κατάλαβα τότε ότι είχα βρει έναν φίλο για μια ζωή, ότι είχε δημιουργηθεί αμέσως ένας αυθόρμητος δεσμός εμπιστοσύνης και αγάπης ανάμεσά μας. Δίπλα μου η γρια-Zόι έγειρε πάνω από την πόρτα της προσπαθώντας να με αγγίξει, αλλά οι μύτες μας δεν έφταναν να ακουμπήσουν η μια την άλλη.